

[Gert Petersen.]

efteråret 1967 igennem den såkaldte resolution 2-4-2, der blev vedtaget af De Forenede Nationers sikkerhedsråd. Denne politik er ændret, og den er ændret på én nat, nemlig den 6. november sidste år, uden at det var drøftet i den danske offentlighed, i det danske folketing, i udenrigsnævnet eller andre steder. Ja, formodentlig har det været drøftet i udenrigsministeriet, og så nærer jeg ikke tvivl om, at det var drøftet i den politiske komité i fællesmarkedet, inden ændringen skete. Resolution 2-4-2 sagde, at en fred i Mellemøsten måtte bygge på følgende principper:

For det første tilbagetrækning af israelske væbnede styrker fra territorier besat i konflikten for nylig, altså 1967-konflikten, for det andet, at alle krav på hinanden skulle falde bort, for det tredje, som det vigtigste, at man sikrede alle staterne i området deres ret til at leve i fred inden for sikre og anerkendte grænser, fri for trusler af nogen art. Dernæst skulle man garantere vandvejene, og man skulle garantere „en retfærdig løsning af flygtningespørgsmålet“.

Det var igennem 6 år Danmarks Mellemøstpolitik. Jeg mener ikke, at denne Mellemøstpolitik i alle henseender var korrekt, det er ikke det, jeg tager stilling til. Det kan godt være, at jeg personlig har mere sympati for den nye Mellemøstpolitik, man er slået ind på, men det er underordnet. Det er et spørgsmål om metoden, om den måde, man laver udenrigspolitik på, om man gør det med befolkningen, på basis af en drøftelse i befolkningen, i sin egen befolkning, eller om man gør det bag dens ryg.

I den resolution, som blev vedtaget af EF-landenes udenrigsministre den 6. november 1973, hedder det, at en fredsftale navnlig bør grundes på følgende punkter:

For det første, at erhvervelse af territorier ved magt er utilladelig. Det står også i resolution 2-4-2, så der er ingen ændring.

Men så kommer vi til punkt 2, og jeg citerer ordret:

„Nødvendigheden af, at Israel bringer den territorialbesættelse til ophør, som det har opretholdt siden konflikten 1967“.

Det betyder, at Danmark fra at forlange, at Israel skal trække sig tilbage fra besatte territorier — det er hidtil fra dansk side blevet tolket som betydende ikke samtlige

besatte territorier — nu er gået over til at forlange, at Israel trækker sig tilbage fra samtlige besatte territorier.

Derefter kommer der et punkt 3, som svarer til resolution 2-4-2, hvor man fastslår staternes ret til at leve inden for sikre og anerkendte grænser.

Så kommer vi til punkt 4, og jeg citerer igen ordret:

„Anerkendelsen af, at der ved skabelsen af en retfærdig og varig fred må tages hensyn til palæstinenserne lovlige rettigheder“.

Det var det, som i resolution 2-4-2 hed „en retfærdig løsning af flygtningespørgsmålet“.

Nu tror jeg ikke, at hverken den nuværende eller den forhenværende udenrigsminister er i stand til at forklare mig, hvad de forstår ved palæstinenserne lovlige rettigheder. Jeg forstår noget ved det. Jeg mener, at der ligger noget i det udtryk, men jeg ville egentlig godt høre, hvad man, hvad de myndigheder fra dansk side, som accepterer denne politik, forstår ved det, for hidtil har man ikke været i stand til at forklare det.

Det er to afgørende punkter, hvor dansk Mellemøstpolitik er blevet ændret: dels i spørgsmålet om kravet til israelerne med hensyn til tilbagetrækning, dels i vurderingen af de arabisk-palæstinensiske kredse, som ønsker sig anerkendt som nation, men som 2-4-2-resolutionen højst vil anerkende som flygtninge.

Jeg gentager: for mig er det ikke spørgsmålet, om der er sket en forbedring eller en forringelse af dansk udenrigspolitik, set fra mit synspunkt. Jeg kan godt røbe, at jeg er mere enig i den politik, der er lagt op igennem den sidste resolution, end jeg var i den tidligere. Men jeg er ikke enig i, at man laver politik på den måde. Jeg kan risikere, at næste gang går man i den stik modsatte retning, og så vågner befolkningen herhjemme igen op en dag og opdager, at nu har Danmark fået en ny udenrigspolitik på et væsentligt område, uden at det er blevet drøftet herhjemme. Hvis vi ser væk fra indholdet i resolutionerne og simpelt hen undersøger fremgangsmåden, så må jeg sige, at jeg finder det en aldeles uacceptabel fremgangsmåde, at man ændrer udenrigspolitik på et væsentligt område under pres fra de øvrige EF-lande, fordi man har forpligtet sig til at